Temps Pasqual - Diumenge de resurrecció

Per FrancescRiera el dl., 14/04/2025 - 00:00

Ac 10,34a.37-43
Col 3,1-4)
Jn 20,1-9

“EL DIA DE LA RESURRECCIÓ DÉU CREA EL MÓN” (de la litúrgia oriental).

– La Resurrecció és el sí de Déu. El sí de Déu a Jesús de Natzaret, a les seves paraules i obres, a la seva i la seva mort. Veritablement en aquest Home hem vist totalment Déu, aquest Home està assegut a la dreta del Pare.

El seu crit a la Creu ha estat recollit: el clam dels pobres, humiliats, apallissats... de tots els temps, en Jesús han començat a vèncer. En ell, tota barrera, tot fatalisme (fins i tot el de la mort) han estat trencats. Comença l'època de la llibertat, de la vida: el coix camina, el cec veu, la prostituta es descobreix dona..., la persona trencada pels seus dimonis interns queda reconstruïda...

– La Resurrecció és el sí de Déu a la Humanitat Nova, és el triomf de la Vida. Déu pronuncia el seu NO radical al món de l'egoisme, de l'orgull, i de l'odi, la malaltia, el fracàs, la mort! Déu els ha vençut radicalment: ¡ ja regna...!

Déu ha pronunciat el seu SÍ radical al món de la solidaritat, del compartir, al goig i a l'optimis-me..., al perdó i a la pau... A la vida...! L’home ha nascut!

“El dia de la resurrecció Déu crea el món”

1. Però nosaltres “ho volem tocar” (com Sant Tomàs). Voldríem (potser exigim?) una “aparició pasqual” forta. Voldríem que la Llum del Senyor ens inundés. Voldríem quedar copsats del tot per Jesús, veure Jesús, trobar-nos molt units a ell, molt a prop seu. Tot el que volia Maria Magdalena...!

Nosaltres el vàrem veure mort a la Creu. Impensable del tot...! Fou un impacte fortíssim. No ho l’hem paït gens! Els nostres ulls encara estan veient Jesús morint, veient com s’acaba a poc a poc, pendents de les seves mirades i de les poques paraules que pot articular.

(I estem veient obstinadament que el nostre Crist, mort cada dia, que és el Primogènit d’entre tants crucificats... I el nostre desig, com el de Nicodem, és baixar de les creus als crucificats).

El Regne no ha arribat...! Com Magdalena anem al sepulcre (en plena albada del dia de Pasqua...!) perquè necessitem plorar, moltes hores de plorar tants crucificats. Necessitem pair l’absurd del di-vendres sant.

2. I rebem nova bufetada: l’han robat! Potser l’han llançat a l’abocador. No ens permeten estar al costat ni del cadàver, ni venir a plorar.

I Magdalena, abatuda com mai, va als amics i companys, Pere i el Deixeble Estimat. Els anuncia la gran tristesa: l’hem perdut definitivament, ens l’han robat.

Els dos deixebles corren al sepulcre. Seran els testimonis del sepulcre buit. Pere testifica la buidor. El Deixeble Estimat (havia arribat molt endins en el “coneixement intern del Senyor”) veu la pau, tot ordenat i plegat, les mortalles. Un lladre no ho plegaria! De cop tot se li fa llum, i cregué (“creure sen-se haver vist”).

3. Jo sóc Pere. Li he dit mil vegades, per tu tot, però el nego a la primera! No tinc la finesa del Deixeble Estimat, per reconèixer-lo “en totes les coses”. Però com Pere, vaig als sepulcres..., estic impactat per la mort i les morts. “Busco el Senyor” (busqueu el Senyor ara que es deixa trobar). I com a Maria de Magdala, quan jo el confonc amb qualsevol hortolà, escoltaré el meu nom pronunciat com mai l’havia escoltat. I diré Rabbuni, per segles infinits.

ETIQUETES
CREACIÓ SEPULCRE FE VIDA